

Ще один сувій з Книги Роду Поліських Ратаїв

Петро Рух

Природа. Вона прекрасна, багата, добра й щедра. Вона дарує нам все, що потрібно для життя та щастя, частує нас безліччю різноманітних смаків і наділяє нас дивовижними якостями та здібностями.

На кожному кроці ми стикаємося з чудесами природи, які оточують нас скрізь і всюди. Безкраї ліси, населені всілякими тваринами та співочими птахами, повні ягід, горіхів, меду та бурштину. Луки, що буяють травами та квітами. Джерела кришталевої води та її смак, який для мене є найсмачнішим з усіх смаків, що можливо відчутти губами, язиком і горлом. Річки, на поверхні яких цвіте латаття та плавають лебеді. В їхніх водах так приємно плавати серед срібних рибок і збирати перлини у молюсків. Чарівні сходи та заходи сонця. Гра сонячного проміння на листі, траві, павутині та краплинках роси. Прекрасна планета Шукра, що завжди з'являється у вечірньому небі над тим місцем, де зайшло сонце. Нічне зоряне небо, що ронить на землю зірки, які ми ніколи не можемо потім на ній знайти.

А яким дивом природи є ми! Наші гарні, гнучкі, граційні, спритні, сильні тіла, кожний рух яких схожий на танець і кожний рух яких спричиняє нам насолоду. Наша сила дозволяє нам зробити все, що ми хочемо. А коли ми об'єднуємо наші сили, ми стаємо всемогутніми. Наші інтуїція й розум — ті чудеса природи, які дивують нас зсередини і завдяки яким ми вміємо робити стільки цікавого й корисного. Ми вміємо вирощувати злаки, овочі, фрукти та льон, ткати з нього, а потім шити наші гарні одяжі. Ми так вміємо будувати будинки, щоб вони ставали частиною природи і несли функцію накопичувачів та випромінювачів життєвої енергії. Ми вміємо все, що нам потрібно.

Усмішка — це одне з тих див природи, які вражають мене понад усе. Ще серед таких чудес є гумор, музика та діти. У цьому списку я розташував чудеса за зростанням їхньої чудесності, бо діти — вінець подарунків природи. Але найбільшим з усіх її див є любов. Вона насправді і є щастям. Без неї усі інші дива припиняють бути дивами. Без неї людина нещаслива, навіть живучи в такому прекрасному, досконалому світі.

Кожний закон природи є неймовірним дивом. Це стосується навіть такого закону, який врегульовує життя тих, хто обирає не любов, а егоїзм. Адже всі дари природи ми отримуємо згідно зі своїми бажаннями. Ті, хто прагне любові, отримують любов, а ті, кому подобається життя поза любов'ю, отримують егоїзм. Для них природа створила особливий закон, який не потрібен і не працює для тих, хто живе в любові. Життя тих, хто живе в егоїзмі, регулюється законом карми — законом справедливості, згідно з яким кожна людина, яка живе в егоїзмі, отримує наслідки своїх егоїстичних вчинків. Любов — це добро, а її відсутність — зло. І оскільки існує зло, бо існує свобода вибору, то існує й досконалий закон, який врегульовує зло, закон карми: жертвами зла стають

лише ті, хто в попередніх втіленнях чинив таке ж саме зло іншим.

Хіба не диво, що життя в цілому і кожний індивід зокрема — вічні?! Але ще більшим дивом є закон реінкарнації, завдяки якому ця вічність не стає нудною, бо в різних своїх утіленнях кожен з нас проживає безліч різних історій, зокрема історій кохання. І коли кажуть, що ми не пам'ятаємо нічого, крім подій свого поточного втілення, це неправда. Пам'ять про все, що ми пережили, зберігається в глибинах нашої свідомості, і справа лише в тому, як ми вміємо взаємодіяти з цими глибинами.

Справді моє кохання одне, попри те що в нього так багато історій. Уявляю, як було б нудно й нецікаво, якби не існувало реінкарнації. Кожне наше втілення — один день нашого вічного життя: світанок, схід, ранок, день, вечір, захід, ніч. Як було б нудно й нецікаво, якби день був нескінченним. Кожне моє втілення, в якому стається якась нова, унікальна історія — це ще один день мого вічного кохання.

Є ті, хто прагне нового кохання навіть упродовж свого одного втілення, не кажучи вже про наступні. Але я не можу кохати чужу людину. Я чекаю зустрічі зі своєю. Ледь не сказав "зустрічі зі своєю Тарою", бо в цьому втіленні її звали Тара. Але ж наші імена, як і наші тіла, різні в різних історіях нашого кохання.

Зараз вечір. Вечір мого життя. Я проводив мою Тару, як проводжаю щовечора сонце. Вона покинула тіло, так само як сонце покидає наш край наприкінці дня. Але наступного дня сонце зійде знов. І у своєму наступному втіленні я знову зустріну Тару. А поки над тим місцем, де зайшло сонце, з'явилася прекрасна планета Шукра. Вона подібна душі моєї Тари, з якою я спілкуюся і спілкуватимуся до самої нашої зустрічі в наших нових тілах.

Написано і додано до Книги Роду Поліських Ратаїв одним з ваших предків, який не бачить великого сенсу вказувати своє ім'я, бо скоро воно в нього буде іншим.